

det ærede Medlem udtrykte sig, en endelig Ordning af de gamle Stridsspørgsmaal. Men det siger sig selv, at en Ordning, som blev truffen for 35—40 Aar siden, muligvis ikke passer længere, endsige da, at man kan gaa ud fra, at den skulde blive staaende evig. Hvis man vilde lægge den samme Maalestok an paa andre Lovgivnings- eller Bevillingsspørgsmaal, vilde man komme til Resultater, som intet Medlem vilde vedkende sig. Det er ikke i Kraft af de Forhold, som fandt Sted i 1863, at der nu rejses Krav om et forøget Statstilskud, men i Kraft af helt andre, ny Forhold, som ere komne op siden den Tid, og det turde dog være berettiget at mene, at Lovgivningsmagten til enhver Tid er kaldet til at tage det fornødne Retfærdigheds- og Billighedshensyn, eftersom Tingene i Øjeblikket maatte ligge for. Yderligere skal jeg ikke sige om denne Sag, thi jeg mener, som sagt, ikke, at Forhandlingen derom med Nytte forlænges.

Med Hensyn til den Henstilling, som det ærede Medlem for Storeheddinge (Svend Høgsbro) gjorde, gaar jeg ganske vist ud fra, at Skifterettens Medlemmer ikke ville kunne paatage sig som en personlig Forretning, hvoraf de have Fordel, at behandle de paagældende Dødsboer, og jeg har ogsaa opfattet den ærede Justitsministers Svar saaledes. Hvad angaar det Spørgsmaal, det ærede Medlem for Kolding (Enevold Sørensen) har fremdraget, da vil der jo blive Lejlighed til at behandle det i Finansudvalget, og han vil som Medlem af dette have al ønskelig Lejlighed til selv at bringe det paa Bane.

K. M. Klausen: Jeg skal gøre et Par Bemærkninger til den højtærede Justitsminister. Han udtalte før, at han ikke kunde forstaa, at et Medlem her af Tinget, fordi han er Medlem af Finansudvalget, kunde finde sig foranlediget til at fremdrage en saadan Ting som det, jeg fremførte. Det forekommer mig at være en meget mærkelig Udtalelse af den ærede Minister. Hvorfor ere vi Medlemmer af Finansudvalget? Er det ikke netop for at have Ret til at øve Kritik paa den Administration, Regeringen sætter i Scene? Og er det ikke, fordi vi have Ret til at fremkomme med Forslag i forskellige Retninger? Hvis der ikke fremkom andre Forslag end dem, Regeringen tog Initiativet til, vilde det sikkert blive en meget mager Finanslov, vi fik, og det vilde sikkert komme til at gaa haardt ud over mangfoldige Ting i Landet. Jeg synes derfor

ikke, den højtærede Minister har nogen Ret til at udtale Forundring over, at Finansudvalgets Medlemmer finde Anledning til at fremdrage et Forhold som det, jeg har fremført. Nu hører jeg af den ærede Minister, at selv om disse Betjente skulde komme med et Andragende, vilde de faa Afslag. Han vilde slet ikke inklade sig paa den Sag. Jeg forstaa saa godt, at den ærede Minister stiller sig saaledes. Jeg sagde før, at den ærede Justitsminister var vort Lands sletteste Arbejdsgiver, og viste før, hvorledes han paa Sindssygeanstalten maatte tage Revl og Krat, alt, hvad der tilbyder sig, og endogsaa maa gaa saa langt ned, at der paa Aarhus Sindssygeanstalt som Opsynsmand har været et Menneske, der gentagne Gange er straffet som Voldsmand. Bestyrelsen blev oplyst om det, men vilde ikke afskedige ham. Først da det øvrige Personale nægtede at arbejde sammen med en saadan Person, fandt man sig foranlediget til at fjerne ham. Saaledes maa Forholdene nødvendigvis blive, naar Ministeren stiller sig paa den Maade, at han maa tage de allerdaarligste Elementer i sin Tjeneste. Naar, som sagt, den ærede Minister paa dette Omraade, Straffeanstaltens Omraade, stiller sig paa lignende Maade, kan den Dag maaske komme, da Opsynet ogsaa der kommer til at bestaa af Voldsmænd.

Hammerich: Jeg skal ikke komme med nogen lang Udtalelse om det i Dag behandlede Stridsspørgsmaal: Tilskuddet til Kjøbenhavns Politi, da jeg tidligere har været ret udførlig inde paa det. Men der er dog faldet enkelte Bemærkninger, som opfordre mig til at røre ved det, som for mig staaar som Hovedsagen i dette Spørgsmaal. Det kan være rigtigt, at det kunde være ønskeligt, om Staten vilde støtte Politiet ikke blot i Kjøbenhavn, men ogsaa i det øvrige Land, men en Fordring om, at den skal gøre det, bør ikke være Betingelse for dette Tilskud, thi det er jo dog sikkert, at der altid vil være gode Bevæggrunde til, at Staten støtter her, uanset, hvad den gør i det øvrige Land, de samme Bevæggrunde — og her er det, jeg lægger særlig Vægt paa — som gør, at man i andre Lande, selv hvor man lader Politiet være en kommunal Sag i de øvrige Kommuner, gør Politiet i Hovedstaden til en Statsag. At komme ind paa en lignende Ordning hos os vilde være meget fordelagtigt for Kjøbenhavns Kommune, men til Held for Statskassen, kan jeg gerne sige, blev det i sin Tid fastslaaet, at det